

Jonas Bergner, 1859-1936

Born in Lulea, Sweden. Apprenticed as wood carver in Stockholm. Moved to Newport 1882. For thirty-five years worked at Vernon Co., Cabinet-makers.

As a wood carver Bergner left many fine examples of his work, including a bulletin board in this Library.

As an architectural historian he anticipated the current interest in restoration by decades. His drawings and floor plans of historic buildings are a testament to his foresight.

1.
På väg till Amerika.

Det var den 30de Sept 1879. just den dagen som jag hade bestämt för att resa till Amerika, en rond gjordes på morgonen för att säga afsked af mina vänner sedan detta var gjort gick jag ned till Central-Stationen med min Coffert och Cappsäck, Kl. 1.5. es m. skulle vi resa, nemligen Carl Byrberg, Jernarbetaren Johan Gustaf Bruhn och jag, ett godt farväl togs af min bästa vän Wästerlund samt Selman och så bar det i väg med en brinnande fart öfver den storartade järnbyggnad som sammanbinder Norra & Södra stambanan samt genom Sveriges största Tunnel, den är sprängd i klippan under södermalm och är Cirka 18 Sv. mil lång.

Med södertelje station stannade vi 2 minuter och straxt infunnod sig en hop gummor som sålde kringlor, en strut kringlor för 25 öre var jag naturligtvis frungin att hafva och så bar det i väg med samma fart som vi kom. Södertelje stads handtverksare äro största delen vagnmakare och kringlebakerska, under vägen lärde jag känna några sundsvallsboar som afven skulle till amerike, med dessa skildes vi i katrineholm der vi önskade varandra mycken god resa samt hoppades att vi kunde träffas i Liverpool. Det enda som jag kan säga om södermanland är, att der är fullt med små skogbevuxna berg samt att der lycktes vara mycket befligt. Färden fortsattes ned till östergötland, ett något mera skateland. i Norrköping stannade vi i 8 minuter, stationshuset der är mycket vackert, omgifvet på ena sidan af en promenadplats samt på den andra af en hop små hus och gårdar. Vi reste vidare derifrån

till Linköping, till vilken station vi framkommo omkring kl. 10 på kvällen, genast som vi stego ur kupen eller rättare sagt medan vi ännu voro derinne kommo till oss en hop gamla gummor och barn skrikande: "ska' de vara rum? ska' de vara rum?" vi antogs ett ansbud och fick en flicka som foljde oss upp i staden, der vi blefva anvisade ett rum på kungstenogatan der fingo vi ligga alla tre i en säng, vi tillrade flickan att hon skulle infinna sig hos oss på morgonen kl. 5 med kaffe, sedan gingo vi till sängs och blefva vaktu den tid vi önskade, men flickan hade försopvit sig, så att vi blefva utan Caffe, rakning uppgjordes samt betaltes med 50 öre per man, sedan gingo vi ned till stationen och blefvo icke litet förvånade när vi fingo se Petrus Bjurberg komma emot oss, han var afven stadd på samma resa som vi och hade rest på kvällen dagen förut med snälltåget till Linköping, vi gingo derifrån

med tåget till Malmö kl. 1/2 6. d. isig och kall var luften, hela landet låg insvept i en tjock dimma, själva anghästen tycktes liksom frysa ty mycket sakta gick det i början sedan när dimman gick bort började vi öka farten och när vi äkte förbi Mantorp station så stod der en bonde med häst och karr, hästen blef så rädd för tåget att han föll död till marken. Vid Vassjö station stannade tåget i 30 minuter, så att der hade jag tid att gå och se mig omkring, der finnes många hoteller, en vin handel, flera restaurationer, en Bok & Musik handel samt många Kryddbodar o. m. s. Derifrån exporteras mycket öl af det berömda Vassjö Bryggeri Aktie Bolaget. Resan fortsattes vidare förbi en hel trop stationer, en deribland Lund, som är en mycket liten stad nu emot hvad den har varit fordoms dags, men utmärker sig bland Sveriges öfriga städer genom ett universitet samt dom-

kyrkan som anses för ett af nordens vackraste byggnadsverk. Kl. 8 på kvällen kom vi fram till Malmö och blefva vi der mottagna af Inmanliniens agent Carl Tullberg som bemötte oss mycket värdigt, först blefvo vi anvisade Inmanliniens Kontor der vi fingo lemna våra Prestbetyg samt de biljetter vi köpt i Stockholm, sedan följde Tullberg oss till vårt logi som var mycket snyggt och förtjenar att berömmas, när detta väl och vackert var understöskadt följde Tullberg oss ut samt bjöd oss samtliga på öl, samt visade oss stadens märkvärdigheter, såsom dess gode hamn, Cramers Hotel, Nya Rådhuset samt två mycket vackra promenadplatser som jag ej minnammnet på. Efter en mycket god sömn på natten fingo vi en kopp gott kaffe, derefter gingo vi ned till Contoret för att få vårt bagage i ordning, samt till Rådhuset för att få våra Kontrakter underskrifna och våra Prestbetyg tillbaka. Kl. 1. den 2da Oktober reste vi från Malmö

med ångfartyget Alexandra till Landskrona, en obetydlig stad i Skåne, men är ändå namnkunnig genom ett stort sockerbruk som är der beläget, vi lägo der i tre timmar och under tiden gingo vi upp i staden för att försöka om det gick för sig att få litet mat, hvilket äfven lyckades på Kungsgatan, der vi fingo Smörgåsar & öl för billigt pris. De sista svenska penningar jag hade kvar gingo der för Ray. Ö., hvilket jag ansåg för att vara den sista gången sådant skulle vankas på länge. Kl. 8 på aftonen gingo vi derifrån för att fortsätta färden till Newcastle och under vägen dit fingo vi se en hel hop med Engelska och Franska fiskare hvilka voro ute på kryssning i Stordjön, dessa fiskare kunna ligga der 3 å 4 veckor å rad utan att fara i land, förr än de fått sin skuta full med fisk. Några ångbåtar samt andra

segelfartyg syntes der äfven. Två stycken mycket vackra sjödjur fick jag äfven se, de voro omkring 8 tum stora och till formen ungefär som en sälkinnsko, till förgäfs hade de regobajens. Tolf emigranter voro vi innalles när vi gingo från Malmö och deribland 2 fruntimmer, den ena hade 3 barn, sjukas voro de båda två, aldrakäckt den med barnen hon var så sjuk som en människas kan bli, men det gick skapligt ändå, det fanns nämligen en sjöman vid namn Otto Lamberq som äfven var emigrant, han hämtade mat och skötte om barnen samt stälde så till att den starkas kvinnan äfven fick hjälp. Vi träffade äfven en gammal bekant från Norrland vid namn Richard Dalgren, han var anställd som $3\frac{1}{2}$ machinist på Alexandras drift och uti honom funno vi ett trevligt sällskap, utta människor som vi kände till der äfven framkallades i

minnet och många roliga historier om-
talades, så att tiden gick temmeligen fort.
Natten mellan den 5te och 6te Oktober
voro vi framme i Newcastle och kl:
7 på morgonen lossades våra saker samt
visiterades af Tulltjenstemännen och när det
lä var gjort lossades sakerna upp på
en kärva samt förslades till Jernvägssta-
tionen. Innan vi reste derifrån blevo vi
af Dahlgren bjudna på en ressup, hvilken
jag för min del tyckte smakte mycket
illa. Kl: 10 på f. m. reste vi derifrån med
bantåg och fortare har jag aldrig åkt än
då, vi antöpte flera stora städer deribland
Leeds, hvilken är den största fabriksstad i
i England.
Manchester antöpte vi äfven, den är också
en stor fabriksstad. Kl: 6 på aftonen voro vi
framme i Liverpool och blevo vi der
mottagna af en Agent som förde oss
till vårt logi eller Hotell som det
kallades och fäste in oss der i ett rum
alldeles som när man föier in fär, samt

serverade oss en god portion Kott med
1/2 soppa, när vi väl hade fått maten
i oss fingo vi lemna våra biljetter
samt taga våra liggplatser i besittning.
I Liverpool voro vi i 6 dagar och under
denna tid fingo vi se många saker som
vi ej sete förut. Jernvägsstationen som
vi kommo till, eller för öfrigt nästan
alla hufvudstationer i England äro myc-
ket märkvärdigt byggda i det de äro allde-
les motsata som i Sverige, nämligen att
tågen alltid komma rätt fram till station-
en och sedan gå till baka igen i stället
för att gå den förbi. Midt emot station-
en äro 2 stora Hästetägar, den ena för
reställande Prins Albert och den andra Drott-
ning Viktoria, bortom dem är ett mycket
stort och vackert palats byggt i grekisk stil
med en utmärkt gafvelgrupp i höj re-
läff, fyra mycket vackra Lejon, de
vackraste jag har setit utförda af någon konst-
när, ligga framför palatset. En mycket

Lime St.
Station

hög kollen är upprest ett litet stycke
derifrån, på hvars spets en staty af Water-
ton, segraren vi Waterloo är upprest och
från på kolonnen är en vacker relief
föreställande något af de krig han var-
rit med om. Ett gentilt Museum är den
strax bredvid, på hvars facad tre kolossa-
la statyer finnes, den ena föreställande Bild-
huggarekonsten och den andra Malare-
konsten, hvad den tredje ^{förestälde} har jag ej riktigt
klart för mig. Vi voro inne på ett servering-
ställe i Liverpool och fingo oss ett glas
bier som kostade 3 Penny och var mycket
dåligt. I England äro ej serverings-
ställen af samma beskaffenhet som i
Sverige i det att de ~~bestä~~ bestå
med stolar och bord, der man kan sitta
sig ned och språka en stund eller lä-
sa tidningen om man så önskar, men
i England icke, der är man frungen
att hålla i sig det man beställt på stå-
ende fot, just därför att der ej fins

så stort utrymme som det borde. Något
som mycket faste min uppmärksamhet
var horstpojkarne i Liverpool, de gå
äfrer alla på gatorna och torgen myc-
ket fräsigt klädda samt smutsiga för-
äfrigt, vid vårt Hotel stoda minst 5
sh som tilltalade oss på hälften Svenska
och hälften Engelska: "Blank Boots en
Penny," dessa pojkar äro mycket efterhöf-
na om de se att man har oöverskådade skor,
de tala och med borsta för en Cigaretten
eller en buss tobak. Jag var med till
hamnen och såg på ebb och flod, som var
mycket märkvärdigt för mig som ej sådt
något sådant förut, der stodo fartygen
på sjöbotten och en hel hop karlar gingo
der och plockade kräftor, ostron o. m. s.
Dagen innan jag reste från Liverpool var
jag ^{der} händelseris ute och promenerade i
närheten af den jernvägstation som vi
kommo till och fick der se Drottning
Victoria som var der på besök, alla stas-

na palatser voro festligt klädda med flaggor som voro nedröktade och gråa samt lapprade med vita lappar, en skara män klädda i uniform temmeligen lik munkarnas kostymer, samt med slafvar i händerna, mötade Drottningen när hon kom, god musik vandrades der äfven samt en stor massa människor af allehanda sorter åse uppå. En skomakare var jag äfven och såg, han halfsulade skor och det gick som en dans, i England stå vanligtvis skomakarna när de hafva sådant arbete, som de sätta fast i en bänk hvilken vanligtvis är placerad midt för fönstret. Mycket stora hästar hafva de i Liverpool, man kan nära nog tro att de äro beslagade med Elefanterna dessa hästar gå vanligtvis 3 st i rad och draga ~~vagnen~~ en vagn som kanske ibland är belad med 40 tunnor Hvete. Asnor fans der äfven som draga mycket stora lastproportion till hästarna i Sverige, de kör-

des vanligtvis af småpojkar och om jag fått som jag velat så skulle ärnarna hafva kört pojkarna ^{i stället för} och övers om, det var rethullt att se dessa djur blifva så griskade och opprykta som de blefvo Kyrkogårdarna i England äro mycket märkvärdiga, ungefär lika stora som i Sverige äro de belagda med stora stenhällar, hvilket gör ett märkvärdigt intryck på dem som ej se det något sådant. Alla de kyrkor jag såg i England voro byggda i Götisk stil, samt alltid af röd sandsten och mycket nedröktade. Husen i städerna såväl som på landet voro byggda af sten, ibland af olika sorters tegel (gul och röd) och ej sällan af granit och röd sandsten, äfven dessa mycket nedröktade. Hus putsade med murbruk förekommer sällan i England. Dekorationerna på husen voro af huggen sten och till en del konstverk. Butikerna

i Liverpool äro helt annat än i Sverige, hela väggen ut åt gatan är af glas och där står en hel mängd af de varor som der försäljes. Hvitket som sättes mycket värde på i England är af papper mycket fin skylt, den är vanligtvis af Tink eller messing och skuras för hvarje dag. I Liverpool fick jag höra ett par flickor som spelade fiol samt sjunga midt på oppen gata, den ena var ungefär 10 och den andra 18 år gammal, de spelade och sjöngo mycket bra. Öfver allt hvar man ser så är det en vit rök eller denma i England, som midt på dagen något lättnar upp men åter igen på aftonen så är det mycket kallt och disigt. Den 9 Oktober gingo vi ombord på Angaren City of Richmond skulle föra oss till America. Genom den svenska tolken kapten Malm fick vi svenskar en ensam hyll så att vi slappa bli förbesvärade af några Italianare

eller Irlandare. Mat serverades på middagsdäck tre gånger på dagen och efter särskild dagordning, samt utdelades efter ranson. Ingenting var att klaga öfver, hvarken öfver mat, rengjörning eller disciplin undantogs en gång när vi fick genom Köprens försumlighet som det hette; sullet kött. Resan var för öfrigt rätt angenäm för mig, men icke så med alla, jag hade alls inga skäl i att klaga ty jag var ej det ringaste sjösjuk, fullt sysselsättning hade jag med att läsa Engelska, Rita, Skrifan och någon gång ibland hjälpa besätningen med lättare arbeten. Otto och Fritz Lamberg, desamma som öfver Nordsjön hjälpte kvinnan och barnen vore afven nu med och af dem fick vi höra mängen rolig sjömans historia såsom den flygande Holländaren som de båda två hade setit, Skeppet Refanaut, m. fl. Den värsta människan att äta som jag någonsin setit var Otto Lamberg, hans talpråk var alltid: Tag för eder af maten

pojkar, om ni ej själva kan äta den så fins det väl andra som kan." Och om det ej fanns någon annan som kunde äta så kunde han; Midt i natten kunde han stiga upp endast för att äta, den köj han låg i var nära nog uppfylld med mat och jag tror ej det är öfverdrifvet att säga det han många gånger var tvungen att äta undan litet så att han själv kunde få plats, men så storätare han var så var han i själva verket en genomgådd människa och var han på något möjligt vis iståndsatte att göra någon en tjänst, och var äfven till sist vad jag må kalla: Allas att i allo. På vackra aftnar var det vanligtvis fullt bål på däck, der emigranter och besättning deltog. Brokejare tafala kan man sällan vara i tillfälle att skåda, der voro Irländare rika och fattiga hopblandade, Engelmän, Italienare inhälda i de mest trasor man kan leta fram, Fransmän, Portugiser, Spanjorer eller med ett ord sagt de räaste och mest obildade

tillika med mängen bildad, voro här hopblandade och gjorde mycket skrekande kontraster. Till matordningen för Söndagen hörde risgrynsopuding med russini och jag trodde att alla Italienare skulle blifva galna innan de fingo nog, de till och med gingo i kring och stulo från andra emigranter och som de ej kunde äta upp allt på en gång, så läsa de ned i sina kistor och kappsäckar för vidare behof. Om man ville se dessa människor i all sin snuskighet så behöfde man endast gå midskjeps by der funnos de runda omkring skorstenen njutande af värmen. En dag blevo vi varse vid Horvonten en ångbåt som vi lyckte, vädret var mycket vackert, alla passagerare voro på däck och hvor och en försökte att taga tiden så angenam som möjligt, då vinden hastigt slog om och slog back i seglen, en del passagerare gingo af rädda ned i sina hytter och

en annan del mest unga pojkar, resten
 karlar hjälpte till att taga in seglen utan
 att ana hvad som var å färde, men snart
 hördes rop från en del emigranter i fär-
 ren, att de sågo en farkost rätt förut
 i ljusan låga, alla rusade vi fram och
 snart fingo vi klart för oss hvar för sig
 tyckte att vinden kastade om och hvad
 det var för en ångbåt vi hade sett. Det var
 ett barkskepp som hette Diana, till helf-
 ten uppburet samt med kapade mast-
 er, af hvilken nation det var fick jag
 aldrig reda på alla af besättningen
 blefvo räddade af en stor emigrant
 ångare som tillhörde hvita Stjärnlinien
 hvilken kom några minuter före oss
 När vi kommo längre in mot Ameri-
 kanska kusten fingo vi se en afton
 vid klart månskens en haj som sim-
 made vid styrbords sida med oss, det
 var den första haj jag någonsin sett,
 han var ungefär 7 à 10 fot lång och

ungefär 6 à 8 tum bred öfver ryggen. Flera
 dussin springare sågo vi afvens på
 åfstånd sågo de ut som en hop
 små svarta grisar, som hoppade på
 vågorna. Några Hvalar voro också
 synliga, men på mycket långt af-
 stånd. På lördagseftermiddagen sprate vi
 alla till vid utropet "Land i sichte" och
 alla rusade vi på däck för att på se
 första randen af Amerika. Lednare fram
 på eftermiddagen fingo vi alla gå egenom
 doktors besigtning och ingen befans med
 någon smittosam sjukdom. Den första
 bealange. Änqare jag någonsin sett var
 utanför New York vid Sandy Hook,
 och sedan kom jag i underfund med
 att nästan alla amerikanska båtar som
 göra små turer använda sig af denna
 maskin. Framemot kl 6 mötte oss en
 liten ångbåt som tog emot posten och
 kl 7 voro vi inne i New Yorks hamn,
 men det tog ändå 2 timmar innan

vi kunno att lägga till vid "The Pier"
 Första Classens Passagerare fingo då genast
 gå i land även som sadana som varit
 i Amerika förut, men vi "Greenhorns" fingo
 hafva den äran att slämma ombord
 tillis dagen efter, alla voro nu västa till
 nytt lif, sadana som förut varit halvdöda
 af sjösjuka voro nu på fötter, och stälde
 till det värsta speklabet de kunde hitta på.
 såsom hoppa, dansa, spela röfvares,
 leka Pajas o. s. v. Vi var frukost på sönn-
 dags morgon var mycket dålig, den
 bestod af "gamla bullar och kaffe the"
 kl: vid 8 tiden fingo vi gå i land samt
 hafva våra saker visiterade, jag hade
 mitt verktygspaket öfverst i min kista
 och tullmannen som skulle visitera,
 råbade till att skära sig på ett af min-
 na jern vid öppnandet af paketet och i
 förtreten därefter lemnade han helt sim-
 pelt mina saker visiterade. När all-
 ting var klart och genomsökt infan-

sigt en liten ångbåt för att frakta oss och
 våra saker till Castle Garden och innan
 vi kunno det hade kl: redan slagit
 12. Kl: sade jag när jag for från Sverige
 att om jag stannade der så skulle jag sväl-
 ta ihjäl och att jag ej behöfde riskera
 någonting annat i Amerika, men när
 jag såg allt det elände som var omkring
 mig så visste jag ej hvad som var att gjö-
 ra först när jag kom in i Castle Garden
 så blef mitt namn eller rättare sagt alla
 emigranternas namn samt att vi ej hade
 varit i Amerika förut, uppskuffat i en
 bok och sedan blefvo vi alla förarade
 ett exemplar af Nya Testamentet och så,
 så att vi alla fingo efter vår nation, men
 i stället för Svensk sade jag mig vara
 Engelman och fick ett engelskt, många
 vet jag som på detta sätt kuggade till
 sig ett af hvardera sorten, det var
 den Amerikanska bibelföreningen
 som var så fruktig. Jag var tron-

gen att slamma der i två dygn ty jag var
 ej djurf nog att gå till något så kallat
 Svenskt boardenhus, men med mina res-
 kamraters hjälp så fick jag oh Braxlogie
 hos en svensk skraddare i Brooklyn,
 hans namn var Nils Hanson och var
 boende i huset 118 Smith Str. Nu ha-
 de jag husrum, men det återstod att
 få arbete och jag ville först försöka i
 mitt yrke, innan jag försökte någonting
 annat och som jag hade tur så fick
 jag Herr Hallström (en af mina reskam-
 rater) med mig ut för att höra efter
 arbete och efter två dagars arbete eller rättar-
 re sagt springande så fick jag oh Bjur-
 berg Condition på 2 1/2da gatan i New
 York. Det var att skära Pianofötter för
 hvilka vi fingo 25 cents stycket och kunde
 vi allt så förtjena 75 cents per dag,
 andra som voro vana vid detta arbete
 kunde förtjena ända upp till 2 à 2.25 dollar
 per dag den 26 okt. var jag för första gån-

gen i Prospekt Park i Brooklyn, Hanson
 var nog snäll att ledsaga mig dit, jag
 tyckte mycket om parken för sin naturskön-
 het samt för återhuggningarna kring ett weds-
 hus. Samt mina ekonomiska ställning var
 mycket. blev så var jag snart tvungen att
 skaffa mig annat arbete, jag hade nu
 skurit pianofötter i en månad och på
 denna tid hade jag ej lärt mig någon
 engelska men jag var ändå tvungen att
 försöka höra efter arbete och Fru Hanson var
 nog god att hjälpa mig dermed, vi följdes
 ut till ett shop i hörnet af Wilbouby Ave
 an Warrent Street i Brooklyn der jag viste
 det fans arbete och hvar jag äfven erhö-
 l sådant samt \$10 i veckan hvilket jag
 ansåg vara en mycket god betalning ef-
 ter 3 à 4 veckors arbete var jag nu i stånd
 att skaffa mig en helgdagskostym samt
 äfven på annat sätt rigga upp mig lite.
 Hos Johanson, Hansons svarfar som bodde
 i andra våningen samlades vanligtvis

en hel hop Svensk ungdom och naturligtvis att jag då var tvungen att vara med. Mängden treblig bekantskap gjorde jag det, men såsom jag aldrig har varit i mycket sällskap så började jag öfven här finna tiden lång och mängden gång när jag var bjuden till någon tillställning så var jag alltid upptagen än med det ena och än med det andra, detta var orsaken till mångt missförstånd men jag kunde ej hjälpa det. Den första julen jag tillbragte i Amerika var jag hos Johansen och den första julkleppe jag fick på 4 år var af Mrs Anna Hanson, den bestod af 2re fotografier. Julattén gick jag i Svandströms kyrka (ett litet kyrkan på Pacific str.) i sällskap med Johansen, som jag hade vetat hela natten så föll somman god öfver mig och för att fördrifva honom var jag tvungen att rita utaf pastor Myrman som han kallades men i själva verket var en ynklig målarkelade som på övertid kallade sig för ordets Genar och

var en bland de vilda skrymtan som naturen frammanat. Jag betalade \$3.50 i veckan för mat hvilket jag erhöle i "Boardinghouse Peterson" på Pacific str som han kallades, han hade endast svenska boardare, ungefär 10. à 15 i antal, mat och upppassning voro där mycket bra i proportion till andra ställen, liksom bierdrickning eller kortspelning fick du ena rummet. En söndags eftermiddag i Januari månad skulle det bli en sats tillställning hos Johansons och naturligtvis att gamla Jonas som jag kallades var inbjuden men i stället för att antaga inbjudningen så beslut jag mig för att gå till Central Park i Newyork och jag verkstälde även mitt beslut, det var nu snö och bläste mycket kallt, något stort spår af sommaras sköntie syntes ej, murgrönan var slingrad öfver de kalla stenarna och liksom vantade på bättre och varmare dagar, prappeln sköt raket upp, liksom tänkte

26.

han att det var mera behagligt druffa.
Vinden susade genom busken och snar,
ingen liten fågel syntes till och själva so-
len syntes frysa men ändå var det något
som viskade här blir bättre till sommaren.

I leave for America
It was the 30th of Sept. 1879

Jonas Bergner
1/5 80

Jag vägrade "äls" vär spils vigt vägade

mykilit 12 1/4 Kilo (en Kväst)

Sofper 1 kilo, Kaffe 1/4 1/4 svart spils, nigry 2 kilo

all det andra vägade. jag mde - tala om
dessa för eder då met hon eder vär olika
vikt mätt. Nu hoppar jag att ni alla
är friska, det väsar lite - i blån men
det för fast bort för vi har mildt
väder, kor blast stå mycket iblan men
det har allt varit en god vinter så
det spara veden. har haft krew från
Jinni o Fru Hångren. Jg mätt sprin
Lill dom

13 July 1949

30,000

8,000

penning 83 i var
månad jag ger
20 kr i betal
månad till tycka
barn för när jag
för de 83 för inget
måste jag göra sa

Handwritten notes in a vertical column, possibly a ledger or list, with some numbers and symbols. The text is very faint and difficult to read, but appears to contain a series of entries, possibly related to the financial notes on the left.

ON THE WAY TO AMERICA

It was the 30th of September 1879 just that day when I had decided to go to america, I went round in the morning to say goodbye to my friends when this was done I went down to the Railwaystation with my suitcase and bag, at 1:30 a.m. we were going to leave, it was Carl Bjurberg, Ironworker Johan Gustaf Bruka and I, a good farewell was taken of my best friend Wasterlund and Dalman and then we went away with a burning speed over the grand bridge building which links the North and South Railroad and through sweden's largest tunnel, it is blasted through the rock under sodermalm and is approximately 1/8 Sw.

(2) miles long. At sodertalje station we stopped for 2 minutes and quickly a group of old women assembled who were selling pretzels, a cone of prertzels for 25 ore, I, of course, had to have one and then it went away again with the same speed as we had come, the tradesmen in the city of Sodertalje are for the most part wheelmakers and pretzelbakers, during the way I got to know some people from sundsvall who also were going to america, we parted in katrineholm where we wished one another a good trip and hoped that we could meet in Liverpool. The only thing I can say about sodermanland (county) is, that it is filled with forests and mountains and that it seemed to be a nice place. The journey was continued down through ostergotland (county), little more flat area, in

Norrköping we stayed for 8 minutes, the railwaystation is very beautiful, surrounded on one side with a park, and on the other side surrounded by a bunch of small houses and fields, we left there for (3) Linköping, we came to its station approximately 10 at night, just as we got off the train, or actually as we were still on it, a group of older women and children came calling: "Do you want a room? do you want a room?" we accepted one offer and a girl followed us up into town, where we were shown a room on kungstensgatan, all three of us slept in one bed, we told the girl that she should come at 5 in the morning with coffee, then we went to bed and were awakened at the time we wished, but the girl had overslept so we did not get any coffee, the bill was paid and it came to 50 ore per man. Then we went down to the station and were very surprised when we saw Petrus Bjurberg come toward us, he was on the same journey as we were and had left the evening before with the expresstrain for Linköping, we went from there (4) with the train to Malmö at 5:30, it was foggy and cold in the air, the whole country was swept in a thick fog, the "foghorse" (train) seemed to freeze because it went very slowly in the beginning then when the fog lifted we increased our speed and when we passed the station in Mantorp a farmer who was standing there with horse and buggy, his horse was so frightened of the train that he dropped dead to the ground. At Nassjö station the train stopped for 30 minutes, so there I had time to walk

around , there are many hotels, a wine shop, many restaurants, a Book and Music shop and many Spice shops etc. They export lots of beer from the famous Nassjo Brewery Ltd. The journey continued past a group of stations, among them Lund, which is a very small town now compared to what it has been, but is special among the other cities in sweden because of the university and (5) the Cathedral which is known as one of the most beautiful buildings in the north. At 8 o'clock in the evening we reached Malmo and were met by the agent for the Inman Line Carl Tullberg who was very friendly, first we were shown to the office of the Inman Line where we had to leave our birth certificates and the tickets we bought in Stockholm, then Tullberg followed us to our room which was very nice and is worth mentioning, when this was taken care of, Tullberg went with us out and treated us to beer, and showed us the main attractions in the city, its good harbor, the hotel Cramer, the New City Hall and two very beautiful parks which I don't remember the names of. After a very good sleep we got a cup of coffee then we went down to the office to get our luggage in order and our birth certificates back. At 1 o'clock, the 2nd of October we left Malmo(6) with the steamship Alexandra for Landskrona an insignificant town in Skane, but is still worth mentioning because of a large sugarfactory which is located there , we were there for three hours

and during that time we went up into the town to see if we could get a little food, which we found on Kungsgatan where we had Sandwiches and Beer for a cheap price. The last swedish money I had left went there for Bay.? Beer, which I felt was the last time I would get anything like that. At 8 p.m. we left to continue our journey to Newcastle and during the way we saw lots of groups of English and French fishermen who were out cruising the North Sea, these fishermen could stay there 3 or 4 weeks in a row without going ashore before they had their schooner filled with fish. A few Steamships and other (7) sailing vessels, were also seen. I also saw two very beautiful sea animals they were about 8 tum (sw. measurement) and were shaped like a sealskin shoe, their color was like the rainbow. We were twelve emigrants altogether when we left Malmo and there were two women among us, one had three children, both were sick, especially the one with the children she was as sick as a human being can be, but it worked out anyway, there was a seaman named Otto Lamberg who also was an emigrant, he fetched food and took care of the children and made sure that the poor woman also was helped. We also met an old acquaintance from Norrland named Richard Dalgren, he was employed as a 3rd machine worker on Alexandra and from him we got pleasant company on the journey, all the people we knew from up there were recollected from our memories (8) and many funny stories were told, so that the time passed

quickly. The night between the 5th and the 6th of October we arrived in Newcastle and at 7 in the morning our belongings were unloaded and inspected by the customs officer and when this was done our belongings were loaded on a buggy and sent to the Railwaystation. Before we left we were invited by dalgren for a travel "sup" (aquavit) which I did not think tasted very well. At 10 in the morning we left with the train and I have never travelled faster than that time, we passed many large cities among them Leeds, which is the largest factory town in England. We also passed Manchester, it is also filled with factories. At 6 in the evening we arrived in Liverpool and were met by an agent who took us to our room or Hotel as it was called and pushed us into a room just like you push in sheep, (8) and served us a good portion of meat with the same kind of soup. When we had eaten we had to leave our tickets and find our sleeping places. In Liverpool we stayed for three days and during that time we saw many things we had never seen before. The Railwaystation that we arrived at, or for that matter all railwaystations in England are very strangely built in that they are in the exact opposite from in sweden, namely that the trains always come right into the station and then go back again instead of going pass it. Right across the station are 2 large Horse statues, one depicts Prince Albert and the other Queen Victoria, further on

is a very large and beautiful palace built in greek style with a distinguished gable group in high relief, four very beautiful Lions, the most beautiful I have seen made by an artist, lie in front of the palace. A very (10) high column is standing a little way from there, on the top of which is a statue of Wellington, the victor in Waterloo and in front of the column is a beautiful relief depicting one of the wars he was participating in. A stylish Museum is located close by, on its facade are three huge statues, one is depicting the art of Sculpture and the other the art of Painting, what the third one meant I am not quite sure of. We visited a pub in Liverpool and had a glass of beer, it was very poor. In England the pubs (taverns) are not like in Sweden in that they, the Swedes, have tables and chairs, where you can sit down and visit for a while or read the newspaper if one so wishes, but not in England there you have to pour down the throat what you have ordered, standing up, because there is not (11) as much space as there should be. Something I especially noted were the brushboys (shoeshine boys) in Liverpool, they are everywhere on the streets and the marketplaces dressed in rags and very dirty, at our Hotell were at least 5 of them and they spoke to us in half English and half Swedish: "Blank Boots one Penny," these boys are very much hangers-on if they see that you have unbrushed shoes, they even brush your shoes for a cigar stub or a piece of tobacco. I was down by the harbor and saw the

ebb and flow, which was something very strange for me who had never seen anything like it before. There were ships on the bottom of the sea and a group of men were walking there and picked crayfish, oysters etc. The day before I left Liverpool I happened to be out walking close by the railwaystation where we had arrived and saw Queen Victoria who was there visiting, all the big (12)palaces were decorated festively with flags filled with smoke and repaired with white rags, a group of men dressed in uniform and with staffs in their hands, met the Queen when she came, there was good music and lots of people of all kinds you can find. I also visited a shoe-maker, he half-soled shoes and it went fast, in England the shoemakers stand when they do this kind of work, and the shoes are fastened to a bench which is often situated right in front of the window. They have many large horses in Liverpool, one can almost believe that they are related to the Elephants, these horses usually go 2 in a row and pull a carriage wich is loaded with perhaps 40 barrels of Wheat. They also had Mules who pull very large loads in proportion to the horses in sweden, they (13) were usually pulled by small boys and if I had gotten what I had wanted the mules should have pulled the boys instead of the other way around, it was irritating to see these animals be so beaten and treated so badly as they were. The cemeteries in England are very strange, approximately as large as in Sweden, they

are covered with large stone rocks, which looks very strange to a person who has never seen anything like it before. All the churches I saw in England were built in Gothic style, and always of red sandstone and very impregnated with smoke. The houses in the cities as well as in the country were built of stone, sometimes of different sort of brick (yellow or red) and quite often of granite or red sandstone, even these were very impregnated with smoke. Houses plastered with mortar are not common in England. The decorations on the houses were of cut stone and some of them artwork. The shops (14) in Liverpool are different from those in Sweden, the whole wall toward the street is of glass and there stand quite a few of the wares that are to be sold. What is of much worth in England is to have a good sign, it is normally of zinc or brass and is scoured everyday. In Liverpool I heard a couple of girls who played the violin and sang right out in the street, one of them was about 10 and the other 18 years old, they played and sang very well. Everywhere you look you see white smoke or haze in England, which disappears a little during the day but comes back again in the evening, it is also very cold and misty. The 9th of October we went on board the steamship City of Riemanden which was to take us to America. Through the swedish translator kapten Malm, us Swedes got a cabin to ourselves so we did not have to be bothered by any Italians (15) or Irishmen. Food was served on the

middle deck three times a day and after a special daily order, and it was rationed. We had nothing was to complain about neither food, cleanliness or discipline except once when we through the neglect of the Cook, as it was called, got rotten meat. The journey was otherwise rather pleasant for me, but not for everyone, I had no reason at all to complain, because I was not in the least seasick, I was kept busy learning English. Drawing, writing and sometimes help the crew with odd jobs. Otto and Fritz Lamberg, the same men who earlier on the North Sea helped the woman and children were along this time also and from them we heard many funny seaman's stories like the Flying Dutchman that both of them had seen, The Ship Refanut, and many others. The worst person I have seen to eat ever was Otto Lamberg, his motto was always: " help yourself to the food(16) boys, if you can't eat it yourselves, surely there are others who can." And if there wasn't anyone else who could eat, he could; In the middle of the night he would get up only to eat, the bed he was in was always filled with food and I don't believe it is an exaggeration to say that many times he had to eat a little to make space for himself in the bed, but even though he was such a big eater he was really a good person through and through and always did favor for people, he was what I what I must call: "A truly good person." On beautiful evenings there were usually dances on the deck,

where the emigrants and the crew took part. A more mixed crowd you will seldom find, there were Irishmen rich and poor mixed, Englishmen, Italians dressed in the worst rags you could find, Frenchmen, Portuguese, Spaniards or with one word the rawest and most uncultivated (17) together with many cultivated who were mixed and made screaming contrasts. For food on Sundays we had rice porridge with raisins and I thought that all the Italians were going crazy until they got enough, they even went around and stole from other emigrants and as they could not eat everything at once, they put some in their chests and suitcases to have for later. If you wanted to see these people in all their dirtiness, you only needed to go to the middle of the ship because that's where you'll find them round the chimney enjoying the heat. One day we noticed on the horizon a steamship the weather was very nice, all the passengers were on the deck and everyone tried to pass the time as comfortably as possible, then the wind quickly changed and hit the sails, some of the passengers were scared and went down to their cabins and (18) others, mostly young boys, the rest men, helped to take in the sails without having any idea of what was going to happen, but soon they heard screams from some emigrants in the front, then they saw a ship right in front, on fire, everyone rushed forward and soon we realized why we felt the wind had changed and which one of the steamships we had seen. It

was a bark named Diana, half burned and with cut masts, what country it came from I never found out, all of the crew were saved by a large emigrant steamer which belonged to the white Star line which came a few minutes before us. When we came closer to the American coast, we saw one evening when it was clear and the moon shone, a shark which swam on the starboard side with us, it was the first shark I had ever seen, he was approximately 9 or 10 feet long and (19) approximately 6 or 8 tum wide over the back. Several dozen jumpers were also out there which we saw, in the distance they looked like a group of black pigs which jumped on the waves. On the saturday afternoon we all jumped to the call: "Land ahoy and everyone rushed up on the deck to see the first glimpse of America. Later in the afternoon, we all had to go through a doctors' inspection, no one had an infectious disease. The first balance-Steamer I had ever seen was outside New York at Sandy Hook, and then I realized that almost all american boats who make tours use this machine. Close to 6p.m., a little steamer met us, it collected the mail and at 7 pm we were in New York harbour, but it was still two 2 hours before (20) we touched in to "The Pier". The First class passengers got to leave immediately even though some of them had been to Americ before, but us "Greenhorns" had to stay on board until the day after, everyone had now gotten new life, some of those who had earlier been scared to death

and seasick were now on their feet and they were crazy, they jumped, danced and played tricks, played clowns etc. Our breakfast on the Sunday morning was very poor, it consisted of: "old rolls and cold tea", around 8 o'clock we were allowed to go ashore and have our things inspected. I had my tool package on top in my chest and the customs snake who was going to inspect happened to cut himself on one of my irons when he opened the package and because he got so angry he simply did not inspect my things. When everything was finished and searched a little steamer arrived (21) to take us and our belongings to Castle Garden and before we reached our destination the time was already 12. Well, I said, when I left Sweden that if I stayed there I would starve to death, so I didn't risk anything else in America, but when I saw all the misery which was around me I didn't know what to do. First, when I came into Castle Garden my name, or actually all the names of emigrants and that we had not been in America before, were entered in a book and then we were all given a copy of the New Testament and then, we all would get one according to our nationality, but instead of Swedish, I said I was English and I got an English one, I know of many who cheated in that way and got one of each kind, it was the American Bible Association who was so generous. I had to (22) stay there for two days and nights because I was not brave enough to go to a so called Swedish Boardinghouse, but with the help of my

travelling companions, Brun and I got a room with a swedish tailor in Brooklyn, his name was Nils Hanson and he lived at 118 Smith Street. Now I had a place to live, but I still had to find a job and I first wanted to try something in my profession before I tried to get something else, luckily I got Mr. Hallstrom (one of my travelling companions) to go with me to look for work and after two days work or rather running, bjurberg and I got a job on the 21st Street in New York. We were cutting piano feet for which we got 25 cents a piece and if we learned quickly we could earn 75 cents per day, others who were used to this kind of job could earn up to \$2 or \$2.25 per day. The 26th of October I was in Prospekt Park in Brooklyn for the first time. (23) Hanson was kind enough to take me there, I liked the park a lot for its natural beauty and because of the stone-cuts around a restaurant. As my economic situation was very weak I soon had to find another job, I had now cut pianofeet for a month and during this time I had not learned any english but I still had to try to find work and Mrs. Hanson was good enough to help me with it, we walked together to a little shop at the corner of Willouby Ave. and Warvort Strteet in Brooklyn where I knew there was work and I got one for \$10 per week which I thought was very good pay. After 3 or 4 weeks work I was able to get me a Sunday costume and even in other ways fix myself up a little. At Johanson's, Hanson's father-in-law

who lived in the other apartment usually gathered together (24) a group of Swedish youth and of course I had to come along. I met many nice people there, but as I have never felt comfortable with too many people I began to, even here, find that the time was long, and many times when I was invited to some party, I was busy with various things, this was the cause of some misunderstanding (but I could not help it). The first Christmas I spent in america I was at Johanson's and the first christmas gift I received in 4 years was from Mrs. Anna Hanson, it was two photographs. Julotta was spent in Svanstrom's church (a little chapel on Pacific Str.) together with Johanson. As I had stayed up all night the God of sleep came over me and to push him aside I had to draw Pastor Nyman, as he was called, but who in actual life was a pathetic artist who for overtime called himself the servant of the word. (25) He was one of the worst hypocrites that nature has come up with. I paid \$3.50 per week for food which I received at the "Boarding House Peterson" on Pacific Street as it was called, it only had swedish boarders approximately 10 or 15 of us, food and good service. It was a very good place in comparison to other places, no beer drinking or playing of cards was allowed. One sunday afternoon in the month of January we were going to have some kind of party at Johanson's, of course old Jonas, as I was called, was invited but instead of accepting the invitation I decided to go to Central Park in New York and I actually

did as I had wanted. It was snow now and windy and very cold, any trace of the beauty of the summer was not to be found, the ivy was crawling over the cold stones and it was almost as if it waited for better and warmer days, the poplar was going straight up, almost like it thought 26) that it was more pleasant up there. The wind was howling between the bushes and the brush, no beauty was seen and even the sun seemed to be cold but even so, there was something that whispered "here it will be better this summer."